

ואתחנן - נחמו < בעולמם של עמלי התורה
| גליון שבועי מבית "עין לא ראתה" |

מאמרי עינינו גל

מאבילות לנחמה

וכך כאן בענין בית מקדש מעט, לא יוכל שום שוטר או חייל לסגור על מנעול ובריח מקום תורה ותפילה, אם לא שנסגר כנגד זה, אותו ביהמ"ד של מעלה, מחמת העוונות של באיה, ולפיכך מה שכבר תוקן במקצת ע"י תשובתינו סייע לנו לשוב לבית ה', ומשום כך כשאין הוראה משמים לא תועיל ולא תעזור שום תכנית ממשלתית לבצע זאת.

ג. מרן רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל היה אומר, שהמצב של כלל ישראל כיום נמשל לספינה שמטורפת בלב ים, הגלים הסוערים עומדים להטביע אותה, וכל יושביה אשר עליה נעים ונורקים על ספינה מצד לצד, נחבטים ונחבלים, ואף נחלים במחלת הים, ומעיהם מתהפכות בקרבם מטלטלותיה הבלתי פוסקות, כעבור כמה ימים קשים כאלו נראתה מבעד למשקפת רב-החובל, פיסת חוף, המבשרת שהנה עומדים הם להגיע למחוז חפצם, אבל לנוסעים אין כבר טיפת כוח, הם ניגשים לרב החובל מיואשים, חפצים הם להטיל את עצמם לים ולהיפטר בכך מהצער והקושי הכרוכים בניסיון לשרוד על הסיפון בסערות שכאלו, אבל רב החובל שראה במשקפתו את הסוף מתחנן בפניהם, אנא, כל כך הרבה טרחתכם עד כה, החזיקו עוד קצת מעמד, ותזכו להגיע אל החוף בשמחה.

כך כנסת ישראל, עומדת ומטלטלת במשא המפרך, בן אלפיים שנה, גלים שוצפים של שנאת אויבים, גזירות ת"ח ות"ט, אנקווזיציה, מסע צלב, גירוש ספרד פורטוגל, הגליות סיביר, והשואה האיומה... עמינו כבר אינו מסוגל לשרוד את הגלים הנוראים, אבל הנה רבי-החובלים גדולי-הדור שליט"א, מבקשים מאיתנו להחזיק חזק, כי הנה במשקפות רואים כבר פיסת חוף, עומדים אנו על גדות הגאולה, ומי טיפש בשלב כזה לזרוק את עצמו לים.

ברגעי הסיום, משתדל השטן להוציא את מיטב נשקיו, מפציץ הוא מכל עבר, בפצצות טכנולוגיה, אינטרנט, וכל פגעי המדיה, תוקף ללא הרף, אינו בוחל בשום אמצעים. מגודל המלחמה, מבינים אנו שהוא בשלבי גסיסה, כמו נר לפני שכבה מנסה להזדקר, כך הוא רגע לפני שחיתתו, מבקש הוא להראות כאי"ש בו משהו. אבל דווקא משום כך מבינים אנו כי בא קיצו, וחלילה לנו ללכת אחר פיתויו.

עברנו את ה"גל הראשון" והננו כעת בלב ה"גל השני", עלינו לתפוס בגלגלי ההצלה שנתנו לנו משמים, הלא הם סוגיות הגמרא הקדושה, וישיבת היכלי התורה, שבכוחם להציל אותנו מהגלים השוצפים, ולזכותינו לחוף הגאולה.

א. שמעתי אימרה חריפה מחכם אחד שליט"א. כאשר יושבים בני משפחתו של הנפטר באבל כבד שבעה ימים, באים כל האוהבים והיקרים שלהם ומנחמים אותם, א"כ יוצא שתכלית ישיבתם ל"אבל" בכדי לקבל "תנחומים". א"כ תקנת ה"שבעה", אינה רק כדי לבטא את האבילות על הנפטר משבעת הקרובים, אלא בכדי לקבל תנחומים.

כך כלל ישראל שמקבל על עצמו את אבילות שלשת השבועות, עד לשיא של תשעה באב שהוא בגדר "מתו מוטל לפנינו", אי"ז סתם אבילות לשם אבילות, אלא הכל היכי תמצוי לזכות ב"תנחומים" של הבורא עולם, בשבעה דנחמתא שבאים תיכף אחר שלשת השבועות, כך יוצא שקבלת האבילות על בית המקדש בשבועות אלו, היא זאת שמייצרת את קבלת הנחמה של הבורא עולם "נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם..." אשר גוררת אחריה את כל הבטחות הנחמה הנפלאות, שנמסרו לנו בחזון הנביאים.

ב. אם בכל שנה מתקשים אנו להתחבר לאבילות על בית המקדש, מחמת רוב הנהנתנות והחומריות הנשפכת בחוצות. כעת, עם מאורעות הנגיף והשלכותיו הכלכליות נעצר במקצת שטף החיים, וממילא נפתח לנו האפשרות להתבונן בנוקים הרוחניים הקשים שמתגלגלים עלינו כל יום, כשאין לך יום שאינו קשה מחבירו מחמת העדר בית המקדש, והאחרונה הכביד בירידת תפקוד בתי מדרשות, בצמצום פעולתן, ופיזור הלומדים מביני עמודי אל החוץ.

הרי לא נוכל לשכוח, איך שלמשך כל ספר ויקרא נזרקנו והושלכנו מבתי הכנסיות, וכמו הופקעה משמים זכותינו, לשלם פרים שפתינו, בקריאת חומש הקרבנות במניינים מסודרים בבתי מקדש מעט. וכביכול משמים קרא הקב"ה כנגדינו, איני חפץ אפילו בקריאת הקרבנות, וכמו שנאמר: "למה לי רוב זבחיכם יאמר ה', מי ביקש זאת מידכם רמוס חצרי", ועל הפסד זה חובתנו להתאבל.

והראיה שזריקה זו היתה משמים, שהרי גם עתה ישנן הנחיות דומות לצאת מבתי המדרשות ולצמצם פעילותן לעשרה מתפללים בלבד, ואין איש שם על לב... אלא בהכרח, שאי אפשר לשום גוף בעולם לסגור בתי כנסיות קדושות, אם לא שמשמים גלגלו את סגירתן, וכמו שהיה בעת החורבן, כאשר נכנס נבוכדנצר להחריב את ביהמ"ק יצאה בת קול משמים ואמרה: "קמח טחון טחנת, ואריה מת הרגת!!" שעד שלא נחרב בית המקדש של מעלה מעונותיהן של ישראל, לא יכל נבוכדנצר להחריב למטה.

אל העולים לישיבות גדולות בצל הקורונה

א. אחת מהתחנות המרגשות בחיים, ללא כל ספק, היא העליה מישיבה "קטנה" אל ישיבה "גדולה", שהינה בעצם תחנת המעבר מימי ה"קטנות" לימי ה"גדולות".

זה מרגש וגם רגיש. זה 'מרגש' מפני שזהו הרגע הגדול בו בחור מקבל את המפתחות לידי, אם עד עכשיו הוא היה "מוכתב" עשרים וארבע שעות, כעת הוא ברשות עצמו לעשות את מה שכבר הגיע הזמן שיבין לבד שצריך לעשות. אבל באותו מידה ועוד יותר, זה 'רגיש', מפני שהננו מקוים שאכן הבחור הזה כבר התבגר דיו, וכי הוא כשיר וראוי לקבל ליד את המפתחות היותר רגישות של חייו. תוהים אנו, אם ישכיל להפיק את המירב, מהתנאים החזקים שיישיבה גדולה מספקת לו, או שחלילה הוא יפול וינזק מהנסיונות החזקים שיישיבה גדולה מייצרת לו.

אבל השנה העליה ל"ישיבה גדולה" היא יותר רגילה ומורכבת. כי היא תחייב, ככל הנראה, ניתוק ממושך יותר של הבחור מן הבית החמים. אם עד לאחרונה היה מקובל שבחורי שיעור א' חוזרים בשבת השניה הנקראת בפי כל "שבת געגועים", הרי שעתה יהיו ישיבות שלא יאפשרו חזרה כזאת. ובפרט אלו שיפתחו את שעריהן כבר בתוך חודש אב, גם אילו זה יהיה במסגרת קמפ מהנה, מ"מ זה יאריך עוד יותר את תקופת ההיעדרות מן הבית החם.

ב. שהייה ממושכת בישיבה, עלולה גם לחדד נסיונות שבלאו הכי קיימות בחיי הישיבה, ראשית, עומס הלימוד מורגש הרבה יותר, כשמדובר בתקופה אחת רצופה וממושכת, שנית, עלולה לעלות תחושת בדידות לבחור שנדמה לו שהוא נותר בודד מחוץ לקבוצות, או להפק, מתחים חברתיים פנימיים לבחור שנקרע בין קבוצות.

חשוב לבחור לדעת זאת מראש, בכדי שלא יפתע כשזה יקרה. בעיות רבות מסתבכות רק מפני שבחור חושב שהוא היחיד בעולם שסובל מהבעיה הזאת ואין מי שיכול לעזור לו, וכמליצת החכם: "צרת רבים חצי נחמה". אז הנה, בשנה זו, העליה לישיבה גדולה טומנת בחובה קפיצה לתוך מעמקי המים, ללא אפשרות לחזור במהירות לחוף, והיא מייצרת לבחור אתגר מיוחד. אך בחור שמודע מראש לאופי האתגר, ייקל עליו לעמוד בו.

ג. בשנה כזאת, חשוב עוד יותר הקשר של הבחור עם הצוות של הישיבה קטנה. הצוות הישן צבר ניסיון רב אצל הבוגרים שלו, והוא גם מכיר היטב אופי וסגנון כל ישיבה גדולה, לפיכך, ברגע שבחור מרגיש הרגשה לא טובה, בשניה שהוא מזהה אצלו איזה חשש בעיה, עליו להתקשר תיכף ומיד לאדם שהרגיש קרוב אליו בצוות הישיבה קטנה, לא רק שאין בזה שום בושה, אלא שהם

עומדים הכן לעזור ולסייע ככל שידרש מהם, עבור בוגר ישיבתם, וכמו ברפואה, אם תופסים את החיידק לפני שהוא התקיף, אז אפשר ביתר קלות לטפל בו, וכך כאן, למה לחכות שהבעיה תסתבך ותצבור מיימדים ענקיים, תתפוס את הדברים כשהם בקטע ההתחלה, תתפוס את הניסיונות כשהם במצב "אפרוח", וכך תוכל ביתר קלות לעזור לעצמך לצאת מהניסיון, בלי להסתבך בו יותר.

במצב זה בו בחור נופל מיד בתחילה לשהייה ממושכת מחוץ לבית, עליו למצוא מעין "תחליף" לבית. והגם שאין שום תחליף בעולם לבית! הרי חז"ל כבר אמרו "טוב שכן קרוב מאח רחוק"! אז כעת, שהאחים שלך במרחק ממך, חובה לייצר "שכן קרוב". לכן אם מצאת דמות חבר חדר נחמד, או חברותא בר-דעת, טוב להשקיע בחברות עימו.

ד. יתכן, שלפי מצב התחלואה בעת פתיחת הזמן, יהיו ישיבות שלא יוכלו לפתוח את שעריהן, ויערכו לימוד רק ב"מרחב הקולי". יש בחורים שיש להם תחושה שלימוד מרחוק הוא לא שווה כלום. צריך לדעת, שזהו עצת היצר, כי הרי בהמשך כשהישיבות ימצאו פתרון ויחזרו ללימוד בישיבה, אז ימשיכו מאיפה שיאחזו, וכל אלו שהתעצלו להשתתף בלימודים במרחב הקולי, ימצאו את עצמם בפגור עצום ביחס לקצב של הישיבה, ולא רק שלהדביק פגרים זה די קשה, אלא גם מתקשים במציאת חברותא.

לכן כל דברי חז"ל שאנו יודעים היטב, שאחד בצער כמאה שלא בצער, ושתורה שלמדתי באף היא עמדה לי, וכל החיזוקים הללו, צריך להפעיל אותם הלכה למעשה, ופשוט למצוא פינה וטלפון, ולחייג שוב ושוב אל הקו של הישיבה שמדי פעם קורס, ולהסתער על הגמ' כאילו הנך יושב נינוח בהיכל ישיבה הומה, במאות בחורים סוערים.

בתקופה כזאת, בחור נבנה במהירות עצומה, אם הוא משקיע ומדרבן את עצמו להתגדל חרף הקשיים, הוא מקבל במזמן את ההשקעה, ואותן עלויות והתגדלויות שבמצב רגיל לוקחים שנה, כעת בחודש אחד ניתן לגמוע אותם, ולכן ההשקעה הזו, עם כל ההתמודדויות הכרוכים בה, ועם הלוגיסטיקה המורכבת שלה, משתלמת מאד!!

ה. עומדים אנו על גדות הגאולה, לכן כעת רבים מאד הניסיונות מבית ומחוץ, לא רק בקשיי הלמידה כמפורט, אלא גם בצרות הצרורות שמייצרת המדיה וחיילותיה רח"ל, יש בחורים שנפלטו מישיבותיהם, והגם שמראם החיצוני נראה כשל בחור ישיבה, בתוכם שולט רקבון רוחני נורא, ואילו היה בכוח האף להריח את גודל צחנתם, בוודאי כל אחד היה בורח, ומתרחק מהם כמטחוי קשת.

לכן שבעתיים מוכרחים אנו, לתפוס בדף גמרא שיציל אותנו מכל תהפוכות העת, ורק בו נזכה למרגוע ושעשוע.

לאיפה עולם הישיבות נוסע...?? (3)

א. המתווה שהוצג כאן בשבועיים האחרונים, לנצל את תקופת האלול ליצירת חסינות מהנגיף אצל בני הישיבות, היכה גלים, הביא להדים מעניינים ויצר תהודה רבה. אכן, הכל מסכימים, שאם ברצוננו להעמיד פתרון גורף, לכל בן ישיבה באשר הוא - ישיבה לכל בחור, ובפרט בחודש אלול הקדוש והיקר, מתווה זה הוא מחוייב המציאות. אך אין ספק שכדרך כל רעיון, טרם שמגישים אותו להכרעת גדולי הדור, חובה לשכללו ולהתאימו לעולם המעשה, כי לפעמים גם שיפוץ קל שבקלים, מתברר כקריטי לקיומו.

כך למשל בנוגע לויכוח שבין הרופאים, האם עלינו לחשוש מהשלכות רחוקות-טווח על בריאות הנדבקים, שמא ואולי זהו נגיף ערמומי שאחר תרדמת של שנתיים עלול לצוץ ולפגוע לפתע במערכות גופניות כמו מוח ולב, (כשנשווהו לנגיפים שונים, שחוללו בעבר בעמים שונים נזקים רח"ל) האם אלו חששות סבירות שדורשות התייחסות, או שהן ברמת ההשלכות של החור באוזון...? בוודאי שרק גדול שבדורו, יכול להכריע בשאלות חמורות כאלו ושכמותן!

אבל בנתיים, על מנת לכסות על החשש הרפואי מפני הדבקה בידים. נוכל לדרוש מכל הבחורים שלכתחילה יעטו מסכה, באופן שהישיבות יוכלו לפתוח את שעריהן כרגיל, תוך הקפדה על מרחקי ישיבה, ואיזור היכלי הלימוד וחדרי האוכל, עם פריסת יריעות ניילון בינות לטורים, על מנת לצמצם ככל שניתן "ריכוזים דביקים", ובכדי למנוע התפשטות מכוונת. אולי גם ראוי שישתדלו לבדוד בחורים שהראו תסמינים גלויים, כדי שלא להיות בגדר "מדביק בידיים", מחמת חשש הנ"ל. אבל בפועל, לא יקרה כלום אילו בסופו של דבר בחור ידבק וידביק את חבריו (בלבד שלא יצא מהישיבה), כי אף הרופאים מודים שלפי הניסיון שנצבר עד כה, אין שום סיכון לחלות בנגיף באיזור גילאי 17-22 (זולת בעלי סיכון רפואי ידוע, סכנת נעורים, או מחלות רקע), ובדיעבד הרווחנו את החסינות של הבחור.

ב. עלינו לחשב רווח מול ההפסד, לא רק מול נזקים רוחניים קשים מנשוא שמשותללים כעת, אלא אף ביחס לסיכוני ההדבקה עצמם. כי הרי המציאות היא שבחורי ישיבה בכל מיני מפגשים עם בני גילם, אינם מקפידים על עטיית מסיכה, וממילא הם משמשים כ"ניידת הדבקה", כשהם הולכים למקום קיבוץ בחורים מבני גילם ונדבקים, ואז חוזרים לביתם להדביק את בני משפחתם כמו שקרה בכמה ישיבות קטנות, לצערנו. אז למה אנחנו צריכים לדאוג לבחורים, יותר ממה שהם דואגים לעצמם...? וכי לא עדיף לסגור אותם בישיבות כדי שלפחות לא ידביקו? כמו כן לפי המציאות הקיימת שהנגיף הולך ומתפשט בינינו, רחמנא ליצלן, כל בחור שרגיל ביציאותיו מחמת

שאינו מסוגל להיסגר בארבעת אמותיו, חשוף עוד יותר להתדבקות מאחרים, יוצא א"כ שבין כך, אילו לא תמצא תרופה לנגיף זה בשנתיים הקרובות, כמו שרבים סבורים, מן הסתם רוב הבחורים ידבקו בשלב כזה או אחר, א"כ איזה מן פתרון זה, לסגור את הישיבה ולתת לו להסתובב ברחוב, ששם הוא חשוף להתדבקות...? בואו חשבון, וכי לא עדיף שידבק כבר בישיבה, וימשיך ללמוד תורת ה', מאשר שייסתובב תקופה ויפול למכללה ח"ו, ושם ידבק?

וק"ו כעת, עם ההקלות החדשות של משרד הבריאות, (שחולה מאומת אינו צריך שתי בדיקות שליליות בכדי לצאת מהסגר, אלא די לו בעשרה ימים ללא תסמינים), א"כ בקלות יתירה נוכל לפתור את בעיית הישיבות, כאשר כל ישיבה תמנה על כל שיעור בחור שינהל טבלה מסודרת של כל בני השיעור, בו ירשם מתי חלה וממתי פסקו תסמיניו, וכך רובם ככולם יוכלו לשוב לביתם לחג הסוכות בשמחה וששון. ובוודאי משמים הכניסו בדעתם למען התורה, לבצע הקלה זו, על אף הסכנה הכרוכה בה. (שאגב, היא חמורה פי כמה מסכנת ההדבקה בגיל הבחורות, שלגבי סיכוני גיל הבחורות מדובר רק בתיאוריות בעלמא, ואילו הקלה זו, מתעלמת מכעשר אחוזי הדבקה גם אחר שתמו התסמינים, ובכל זאת לא שמענו שום ע"ז עוררים).

נוסיף על כך את הסכנות הגופניות שקיימות בביטול הישיבות, שע"ז בחורים משוטטים הרבה יותר בדרכים, עורכים טיולים מסוכנים, מסלולי אופניים גיפים וקייקים ונחשפים לשמש ולפגעי טבע, ובוודאי גם מעשנים יותר.

בהתחשב במכלול הנתונים, ברור שברירת המחדל הנכונה והבטוחה ביותר, זה פשוט לפתוח את הישיבות כרגיל, ושם לנהוג באחריות ובבטיחות מירבית, אבל בלי להעמיס פחדי התדבקות, שהחשש המוגזם בהם, מזיק לכל התפקוד השוטף של הישיבות, וקורע את טובי בניה.

ג. בשולי הדברים, בין אם מתווה זה יעבור, ובין אם חששות הרופאים ינצחו, עלינו להתפעל, בראותנו את מרכזיות עולם הישיבות, על רקע משברי השוק, הנפילות הכלכליות, טירוף המערכות והבאלגן העולמי, כאשר כל אלו נטרפו, רק כדי ליצור את סוגיית קיומן של הישיבות, לבחון, אם אנו מבינים את נחיצות המסגרות הישיבתיות, ולנסותו אם נחליף חושים, שלא ישתכח תורה מישראל.

דווקא ים הבלבול ונחלי התהייה, שמקיפים אותנו מכל צד, בנוגע לבבת עינינו - עולם הישיבות, הם אלו שיחזקו אותנו, לחזר ביד מלטפת אחר כל בן-ישיבה באשר הוא, להצמיד לו מסגרת, ולדאוג שלא יוותר אף בחור בודד אי שם ספון בביתו, למען לא ידח ממנו נידח. כמובן, שכל המתווה הזה לא מתחיל, ללא אישורם המפורש של מרנן גדולי הדור רבותינו שליט"א, שרק על פיהם נסע ונלך...!!

ה"קפסולה" של עירובין

א. אין ספק שאחת מהמרגליות התורניות הנהדרות, שמעטרת את כתר התורה של ישראל, הוא ה"דף היומי". חוץ מכל השיר וההלל שקשרו לו בעת סיום הש"ס בחורף האחרון, הוא הוכיח את עצמו בקטעים הכי קשים של הקורונה, שאפילו בשעות העוצר וההסגר המסיביות ביותר, כשנתבטלו כל הבתי כנסיות, ונעקרו כל היכלות הכוללים והישיבות ובתי מדרשות, הבית-מדרש היחידי שהמשיך לפכות ולזרום במלא העוצמה, הוא הדף היומי.

לוח הדף היומי עקשן ושרדן בדיוק כמו לוח השנה. על כל "ויהי ערב ויהי בוקר" שמייצר עוד הפיכת דף בלוח השנה העברי, יש נגדה עוד הפיכת דף בלוח הדף-היומי העולמי... וכך צועדים שני הלוחות בדביקות ומדפדים דף אחרי דף - דפים על גבי דפים, הראשון, שואף להגיע אל ראש השנה הבעל"ט, והאחרון, שואף להגיע אל ראש המסכת הבאה עלינו לטובה, למשל עכשיו אל "עירובין".

ימים אלו, של שלהי שבת, מחייבים חשבון-נפש, לכל לומד דף-היומי פונטציאלי, שניסה בעבר ונפל מכל מיני סיבות, או שקיזה להתחיל ולא התחיל מכל מיני חששות, כעת, למרות כל ה"הפחדות" מעירובין, צריכים לשקול ברצינות מקסימאלית את ההצטרפות, ללוח המדהים הזה שנושא על כפיו את משתתפיו, ועוזר להם לצלוח את כל סערות הזמן ועומסי החיים, לקבוע עיתים לתורה.

ב. צריך לדעת, שכיום בזכות אמצעי העזר המיוחדים, מהדורות הש"ס הרבות, והשיעורים המגוונים בכל מיני רמות ודרגות, כמעט שנמשטשו ההבדלים והפערים שבין מסכת למסכת, וגם "עירובין" שנודעה לכל כאחת משלושת המסכתות הקשות של הש"ס (עניי - עירובין, נדה, יבמות), כעת באה לה עדנה, ומושגה נפשטו ונערכו, עד שהם מונגשים ומונחים במגש של כסף, לפני לומדיה.

יש בזה אולי עומק, לפי מה שגילו לנו חז"ל בזה"ק שמה שנאמר שביאת המשיח היא באופן של "עני ורוכב על חמור", הכוונה למסכתות עניי, וז"ל הזוהר (רע"מ ח"ג רע"א): "...עני ורוכב על חמור, עניי איהו תמן בסמן עירובין גידה יבמות ושאר מתניתין בכלל, ולא אתקרי תמן מלך עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל, קוב"ה כד איהו לבר מאתריה לאו איהו מלך, וכד אתהדר לאתריה (זכריה יד) "והיה ה' למלך על כל הארץ", ע"כ. הרי שהתיקון של משיח הוא על גבי המסכתות הקשות הללו. וא"כ ככל שביאתו קרבה והולכת, כך הולך ונפשט הקושי של המסכתות הללו, כי כאמור רק ע"י התפשטות בקרב כלל ישראל, ורק ע"י הבקאות בהן, יסלל הדרך למשיח.

ג. הסיום של מסכתא דשבת עתיד להיות בעזה"ת בתאריך כ' אב, יום זה הוכרז על ידי ישיבות רבות כיום פתיחת ה"קפסולות" כהקדמה לחודש אלול, על מנת שמיד לאחריהן, תתאפשר פתיחת זמן אלול באופן מלא.

א"כ משמים נבחר יום זה, שתקוע לו באמצע ימי בין הזמנים, כיום פתיחת חודש אלול, ומכיון שאלול בכל הדורות היה מה"ירחי כלה" של כלל ישראל, חודש שבו היו נועלים את החנויות והמפעלים, והולכים להישקע בעולמה של תורה, א"כ מה נפלא שגם עתה ניתן לנו יום זה, כיום היסטורי בו ניתן לחזור ולהצטרף לעולמה של תורה, וכל מי שבליבו פועם מקצבי שירת התורה, וזהה את ההזדמנות הנדירה, שניתנת לנו כאן משמים, לפתוח אלול מרומם ונעלה יותר, בו הקביעות ללימוד התורה נעשית באופן רציף ומסודר, ובדרך ראויה ונעלית ביותר.

ד. מה זה עירובין? עירובין זה "קפסולות"! עירובין זה היכי תימצי לסגירת איזורים המוגדרים כ"רשות היחיד", באופן שתתאפשר על ידי זה ניתוקם מ"רשות הרבים". אם זהו תוכנה של המסכת, אז אולי נוכל לשאוב ממנה את הכוח להכניס את עצמינו ל"קפסולה" אישית, בו אנו מסוגלים לנעול את ה"רשות הרבים" לשעה קלה, על מנת לייצר אצלינו את אותה "רשות היחיד" המנותקת מהבלי עולם, רשות יחיד אישית ואינדוידואלית, הנוטלת אותנו אל עמקי ההויה התורנית - הויות דאביי ורבא!...

חז"ל מגלים לנו במהלך סוגיות עירובין, שאם מתגורר בתוכינו גוי, או אפי" יהודי שאינו מכיר בעירוב, הוא הורס את כל ה"קפסולה" ומבטל את יצירת הרשות היחיד! זהו לימוד עצום לגבינו, שאם אנחנו מכניסים לתוך ליבנו - סממנים מן החוץ, תרבויות גויים, או עניינים פסולים שאינם משוייכים ל"רשות היחיד" הם הורסים גם את מה שאנו מנסים לבנות. עלינו להפקיעם ולהוציאם מעלינו, בכדי שנוכל לייצר לנו את המסגרת הראויה להתעלות.

מי שרוצה להצליח לכבוש את מסכת עירובין, ולהיות שייך ללוח הזה, שמדפדף לנו את הצלחת החיים הגבוהה ביותר, עליו להחליט על שעה של "קפסולה" פרטית, בה הוא נועל את הפלאפון, יוצא מהבית ההומה או נועל עצמו באיזה חדר סגור, על מנת שיתאפשר לו להתייחד עם תורתנו הקדושה, ולהתרפק עליה באהבה וברצון.

כמו בכל דבר, צריך "קפיצה למים", צריך לתפוס את ההזדמנות-פז הזאת, ולקחת אותה בשני ידיים! למרות שהיא באמצע בין הזמנים, היא בהחלט - "הזדמנות"!!

"הזורעים בדמעה ברנה יקצורו", וסוף הכבוד לבא, בכבישת מסכת אחרי מסכת, עד לסיום כל הש"ס כולו.